

UTASSY JÓZSEF

Rózsa Dánielről

Hatalmas árnyék vetül Rózsa Dánielre, hatalmas árnyék: apjának, a ki-tűnő költőnek, Rózsa Endrének nagy árnya. De hála az ifjúság tündér energiájának, ezt ő még nem érzi, sőt, inkább sarkallja, írásra serkenti. Jó lenne, ha ez a hozzáállása végigkísérné őt egész pályáján. Volt már erre gyönyörű példa. Gondoljunk csak Aprily Lajosra és Jékely Zoltánra.

Rózsa Dániel 1978. február 8-án született Budapesten. Tavaly érettségizett a Kölcsey Ferenc Gimnáziumban. Jelenleg az ELTE elsőéves hallgatója magyar-francia szakon.

Verseit megszeretnem egy pillanat műve volt. Már első költeményével – tizenhat évesen! – József Attilára figyelmez:

*Hisz menni kell, hisz bírni kell,
mert gyávaságból bújni el
Atil-
la tilt!*

MÉRT? című versében sorjáznak a fiatalosan türelmetlen költői kérdések:

*Mért kell véget érjen álmunk:
Lezubanni, ha már szállunk?
Mért lesz égi sasból vakond,
Szárnyalásból földi a gond?*

Önérzetesen vallja magáról a *Barackággal álmodom* című négysorosában:

*Költő vagyok, költő,
zeg-zugot betöltő,
szó-köpeny a vállamon,
barackággal álmodom.*

Vajon lehet-e nem odafigyelni, lehet-e szemet húnyni ilyen üde sorok olvastán?

*Ma olyan nekemkék az ég
Ma olyan értemzöldek a fák
Bennük fénylek én is
Mint bennem a világ*